

Arrest

nr. 346 144 van 4 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. JANSSENS
Bist 47
2180 EKEREN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. JANSSENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 november 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 24 juli 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 5 september 2025 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1964 in de gemeente Sambizanga te Luanda. De laatste jaren van uw leven in Angola woonde u in Malanje. In 1997 begon u met een job bij de Nationale Radio van Angola. U had de smaak van journalistiek te pakken en studeerde tussen 2006 en 2010 sociale communicatie.

In juli 2014 werd u zonder uitleg ontslagen bij de Nationale Radio. U deed drie jaar niets en startte in 2017 met een nieuwe job als journalist bij de krant O P.. In 2020 stapte u over naar Radio I. waar u werkte tot aan uw vertrek uit Angola. U ontving tijdens uw gehele carrière talloze bedreigingen, omdat u kritische reportages maakte over verschillende aspecten van de Angolese samenleving. De bedreigingen verergerden sinds uw debatprogramma 'Informatief Debat' dat wekelijks te horen was op radio I.. Sinds 2020 kreeg u zichtproblemen door uw diabetes. Dit verergerde en in 2021 was u genoodzaakt te stoppen als journalist. Op 3 oktober 2022 verliet u Angola met het vliegtuig, uw eigen paspoort en een Portugees visum. U bleef een maand in Portugal en kwam aan in België op 3 november 2022 waar u op 4 november 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Angola vreest u gedood te worden door de MPLA omwille van uw job als journalist. U vreest eveneens geen behandeling te krijgen voor uw gezondheid.

Ter staving van uw asielmotieven legt u volgende documenten neer: uw Angolese identiteitskaart, uw Angolees rijbewijs, vijf badges van uw werk, medische documenten met betrekking tot uw zichtprobleem, een psy-attest, resultaten van het labo en een artikel met betrekking tot Angola.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Door uw diabetes kreeg u in 2020 problemen met uw zicht. Uw zicht verslechterde en u bent blind geworden (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 24.07.2025, hierna CGVS, p.3-4). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u zowel voor als na het onderhoud door de dossierbehandelaar begeleid naar en van het lokaal, alsook tijdens de pauze. De tolk verleende u eveneens bijstand in de toiletten.

Verder werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Bij terugkeer naar Angola vreest u gedood te worden door de MPLA omwille van uw job als journalist. U vreest eveneens geen behandeling te krijgen voor uw gezondheid (hierna CGVS, p.15,23).

1. Uw vrees voor de MPLA, de autoriteiten van uw land, wordt ondermijnd door de vaststelling dat u reisde met uw eigen paspoort en bij diezelfde autoriteiten uw paspoort ging vernieuwen, nadat u reeds bedreigingen kreeg.

- U verliet Angola met het vliegtuig en uw eigen paspoort (CGVS, p.16).
- Het paspoort waarmee u reisde vernieuwde u in juli 2022 bij de Serviço de Migração e Estrangeiros (SME), de immigratie- en naturalisatiedienst toebehorend aan het Ministerie van Binnenlandse Zaken in Angola (CGVS, p.16; blauwe map van het administratief dossier).
- Uw beweerde vrees voor de autoriteiten valt dan ook niet te verenigen met het door u gestelde gedrag.

2. U vroeg geen asiel aan in Portugal.

- U verbleef 30 dagen in Portugal maar vroeg er geen asiel aan 'omdat het daar niet veel inhield' (CGVS, p.17). Van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft.

3. U maakt het niet aannemelijk dat u in Angola gevisieerd werd omwille van uw kritische uitingen als journalist.

3.1 Uw verklaringen over uw kritische publicaties zijn oppervlakkig en vaag.

- U gevraagd om een voorbeeld te geven van artikelen die u schreef stelt u dat u veel artikelen met een kritische ondertoon schreef. U dan twee maal gevraagd om hier een concreet voorbeeld van te geven geeft u een oppervlakkig antwoord dat het ging over 'de angst en verwachtingen van de personen, beloftes die niet werden nagekomen.' U nogmaals aangespoord om een specifiek voorbeeld te geven stelt u dat u het niet kan herinneren omdat het er zo veel zijn en er al zoveel jaren voorbij zijn gegaan (CGVS, p.12). Het is niet aannemelijk dat u niet één concreet voorbeeld kan geven van een kritisch artikel dat u publiceerde aangezien u deze job bijna 25 jaar deed.

- U stelt dat u op uw job waarheden moest veranderen. U gevraagd wat deze waarheden inhielden en waarin u het moest veranderen kan u slechts een vaag voorbeeld geven van kinderen uit arme milieus, die stierven door gebrek aan medicatie. Wat u dan moest veranderen aan het artikel kan u niet meer vertellen aangezien het over een artikel uit 2013 ging en het te moeilijk is om u alle materies te herinneren (CGVS, p.13,17-18).

- U stelt dat u van 1997 tot 2014 voor de Nationale radio werkte, een staatsorgaan en sinds 1997 kritische publicaties maakte (CGVS, p.20). Het is niet aannemelijk dat u zeventien jaar lang kritische artikelen schreef

over diezelfde staat voor wie u werkte. U wordt hiermee geconfronteerd en stelt dat u dan veel vrienden had binnen de organisatie (CGVS, p.20). Dit is geen verschoningsgrond.

- U opnieuw gevraagd waarom u met uw kritische blik nog een overplaatsing kreeg naar een andere tak van de nationale radio, stelt u dat u ervoor opteerde om uw artikelen niet te publiceren als u ze niet kritisch mocht uitbrengen. U gevraagd of er dan überhaupt kritische publicaties van u zijn verschenen, geeft u slechts een vaag voorbeeld (CGVS, p.21).
- U gevraagd waarom u niet overstapte naar een clandestien en onafhankelijk persorgaan, stelt u dat u er pasonafhankelijke persorganen bestaan sinds 2018 en dat u in 2001 al bij een clandestiene krant aan de slag was, hetgeen u naliert te vermelden wanneer u naar uw werkzaamheden werd gevraagd en slechts opwerpt wanneer de dossierbehandelaar u hier specifiek over vraagt (CGVS, p.7,21).
- Uit het voorgaande blijkt dat u uw verklaringen aanpast naargelang de vraagstelling van de dossierbehandelaar en wanneer u geconfronteerd wordt met hiaten in uw verhaal, hetgeen het doorleefde karakter van uw relaas ondermijnd.

3.2 U legt amper bewijzen voor van uw job als journalist.

- De contracten die u had met de verschillende journalistieke instellingen kan u niet voorleggen omdat het 'publieke contracten waren die gepubliceerd werden' en 'het een systeem is waarbij men geen documenten ondertekend' (CGVS, p.10).
- U legt geen artikelen neer die u zou geschreven hebben. Nochtans stelt u dat de artikelen die u schreef voor de krant O. P. te vinden zijn op het internet (CGVS, p.12). U verklaarde ook sinds 1997 deze job gedaan te hebben, waardoor het opmerkelijk is dat u helemaal niets voorlegt (CGVS, p.18).
- Aan de badges die u neerlegt is het opvallend dat de kaarten zelf enorm versleten zijn, maar alle gegevens nog heel duidelijk leesbaar zijn. Dit geeft de indruk dat deze informatie later is toegevoegd met fotoshop.

3.3 Uw verklaringen over de bedreigingen die u kreeg zijn niet aannemelijk en incoherent.

- U stelt sedert 1997, wanneer u begon met een carrière in de journalistiek, kritische artikelen te hebben geschreven. U dan gevraagd waarom u pas in oktober 2018 voor het eerst bedreigingen hierover kreeg, stelt u dat u daarvoor reeds bedreigingen kreeg, maar ze pas reëel werden vanaf oktober 2018 (CGVS, p.18-19).
- Indien u daadwerkelijk sinds de start van uw carrière kritisch was, is het niet aannemelijk dat u pas twintig jaar later voor het eerst bedreigd werd (CGVS, p.18-19).
- Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw verklaringen dus aanpast naargelang u geconfronteerd wordt met onaannemelijkheden in uw verhaal.
- U heeft nooit de politie geraadpleegd of klacht ingediend omwille van de bedreigingen die u kreeg (CGVS, p.22).
- Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u nooit persoonlijk bedreigingen te hebben gekregen, terwijl u op het CGVS verklaart dat u constant bedreigd werd. U vermeldde het niet bij de DVZ omdat u enkel fysieke bedreigingen als rechtstreekse bedreigingen ziet, wat geen verschoningsgrond is (CGVS, p.22; CGVS-vragenlijst d.d. 15.12.2022, vraag 5).

4. U vreest geen behandeling te krijgen voor uw zichtproblematiek.

U stelt dat u niet de juiste zorg kreeg ten tijde van Covid. U weet echter niet of dit te maken heeft met Covid of om andere redenen (CGVS, p.23). U stelt dat u uiteindelijk wel een behandeling kreeg, maar dat u beroep moest doen op een privé kliniek, maar dat dit zeer duur is (CGVS, p.24). U kon dus wel beroep doen op medische bijstand in Angola. Het CGVS wijst er verder op dat een medische problematiek (en de behandeling ervan) op zich geen reden is tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Om een verblijfsrecht o.b.v. deze medische problematiek aan te vragen, dient u hiertoe de geëigende procedure te volgen. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou zijn bevoegdheid overschrijden indien het hier uitspraak over zou doen.

5. De documenten die u neerlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen.

- Uw Angolese identiteitskaart en rijbewijs kunnen louter uw verklaringen met betrekking tot uw identiteit ondersteunen.
- De vijf werkbadges werden reeds besproken. Zie supra.
- De medische documenten met betrekking tot uw zichtprobleem zijn van medische aard en hebben geen link met één van de vijf criteria van de conventie.
- U legt een psychologisch attest neer dat stelt dat u tekenen van PTSS vertoont. U heeft verstoorde slaap, de neiging om u af te zonderen en last van nachtmerries en herbelevingen, u moeilijk kan concentreren en u vaak depressief voelt. U startte in september 2023 met therapie en hebt sindsdien twee sessies in de maand. Het attest maakt geen gewag van zaken waarmee het CGVS tijdens het interview kan rekening houden. U gaf aan het begin van het gesprek aan dat u een beetje ongerust was, maar stelde aan het eind dat het gesprek goed is verlopen en het uw verwachtingen heeft overtroffen (CGVS, p.2,25).
- De laboresultaten ondersteunen volgens u uw verklaring vergiftigd te zijn, omdat u bedreigd werd omwille van uw job als kritische journalist. Het attest maakt geen gewag van de omstandigheden waarin u deze

stoffen binnenkreeg. Bovendien wordt er geen geloof gehecht aan uw verklaringen kritisch journalist te zijn geweest en heeft dit document geen bewijswaarde.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 28 juli 2025. U maakte echter geen opmerkingen over, waardoor u geacht wordt in te stemmen met de inhoud van de notities.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Doorheen zijn verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 23 van de Belgische Grondwet (hierna: de Grondwet), van het beginsel van non-refoulement zoals gewaarborgd in artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen aangaande zijn profiel als journalist en stelt dat er een reële bedreiging en gevaar is voor zijn veiligheid en welzijn. Verzoeker betoogt op omvattende wijze dat een terugzending zou indruisen tegen zijn gezondheid en fundamentele rechten. Hij beklemt toont hierbij het feit dat hij lijdt aan ernstige diabetes met progressieve blindheid en hij zich naast zijn medische kwetsbaarheid in een psychologische, fragiele toestand bevindt met een diagnose van posttraumatische stressstoornis, depressieve symptomen en slaapproblemen.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift wordt gewezen op volgende inventaris waarvan de stukken eveneens worden toegevoegd:

“1. *Angolese journalistenkaart M. J. geldig van 16 september 2025 tot 16 september 2027: Carteira profissional- Comissão da Carteira e Etica- Angola- n° 117-*

2. *Enkele opiniestukken van verzoeker in de periode 2018 – 2019”.*

2.2.2. Verzoeker brengt ter terechtzitting op 20 april 2026 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan een kopie van zijn paspoort wordt toegevoegd alsook verschillende krantenartikelen die hij zou hebben geschreven.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier

die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Door uw diabetes kreeg u in 2020 problemen met uw zicht. Uw zicht verslechterde en u bent blind geworden (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 24.07.2025, hierna CGVS, p.3-4). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u zowel voor als na het onderhoud door de dossierbehandelaar begeleid naar en van het lokaal, alsook tijdens de pauze. De tolk verleende u eveneens bijstand in de toiletten.

Verder werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk."

Verzoeker benadrukt zijn medische en psychologische problematiek doch brengt hiermee geen concrete elementen bij die bovenstaande pertinente motieven kunnen ontkrachten, waarbij er in zijn hoofd omwille van zijn aangehaalde medische problematiek bijzondere procedurele noden werden erkend en hem steunmaatregelen werden verleend.

Hoewel in casu niet betwist wordt dat verzoeker lijdt aan diabetes en in het psychologisch attest dat werd neergelegd op het CGVS, gewag wordt gemaakt van een posttraumatische stressstoornis, een verstoorde slaap, een neiging om zich af te zonderen, nachtmerries en herbelevingen waarbij tevens wordt aangegeven dat verzoeker zich moeilijk kan concentreren en hij zich vaak depressief voelt, wijst de Raad er evenwel op dat hieruit geenszins kan blijken dat verzoeker ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

De Raad merkt op dat uit voormeld psychologisch attest en de voorliggende medische documenten geenszins kan worden vastgesteld dat de psychologische/medische staat van verzoeker een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen, te meer hem steunmaatregelen werden verleend omwille van zijn medische problematiek. Wat betreft het psychologische attest merkt de Raad nog op dat de opgesomde symptomen gebaseerd zijn op de verklaringen en eigen gedragingen van verzoeker en hieruit niet kan blijken dat de daarin gedane vaststellingen en gevormde mening behalve op de eigen verklaringen van verzoeker ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd.

Uit de neergelegde documenten kan niet blijken dat verzoeker aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat hij daadwerkelijk lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat hij ten gevolge van zijn psychische en/of medische problemen niet bij machte was om zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming te volbrengen.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat verzoeker met de voorliggende medische stukken geenszins zijn voorgehouden vrees of voorgehouden problemen aannemelijk maakt nu hij hiermee geen ander licht kan werpen op de vaststellingen aangaande zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas (infra). Rekening houdend met zijn bevindingen kan een psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de gezondheidsproblemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische/medische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Uit niets in de weergave van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat verzoeker niet in staat was om op adequate wijze zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en volwaardig deel te nemen aan de asielprocedure. De Raad wijst erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud geenszins blijkt dat er zich noemenswaardige problemen voordeden tijdens het onderhoud en verzoeker geen problemen ondervond om zijn verklaringen uiteen te zetten en te antwoorden op de gestelde vragen. Verzoeker stelde de tolk op het CGVS te begrijpen, hij verklaarde dat het een goed gesprek was en hij de vragen die hij niet begreep heeft gevraagd. Bovendien blijkt uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud dat verzoeker alles kon vertellen, hij

de tolk goed begreep en ondanks dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaarde ongerust te zijn hij evenwel bleek in staat te zijn het gehoor te doen en hij geen concrete opmerkingen had (persoonlijk onderhoud van 24 juli 2025, p. 2, p. 25).

Daarenboven maakte verzoeker in het kader van de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" geen gewag van mentale problemen die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van 15 december 2022).

Ten slotte moet opgemerkt worden dat niet wordt geduid welke bijkomende steunmaatregelen er nog hadden genomen kunnen worden wat betreft verzoekers psychologische problematiek, noch wordt er concreet toegelicht welke invloed deze op de beoordeling zouden hebben.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Angola gedood te worden door de Angolese autoriteiten (meer bepaald de MPLA) omwille van zijn voormalige werkzaamheden als journalist. Hij vreest tevens medisch niet behandeld te zullen worden.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

i) verzoekers vrees voor de MPLA en de autoriteiten van zijn land ondermijnd wordt door de vaststelling dat verzoeker met zijn eigen paspoort reisde en bij diezelfde autoriteiten zijn paspoort ging vernieuwen nadat hij reeds bedreigingen kreeg:

a) verzoeker verliet Angola met het vliegtuig en zijn eigen paspoort;

b) het paspoort waarmee verzoeker reisde vernieuwde hij in juli 2022 bij de Serviço de Migração e Estrangeiros (SME), de immigratie- en naturalisatiedienst toebehorend aan het Ministerie van Binnenlandse Zaken in Angola;

c) verzoekers beweerde vrees voor de autoriteiten valt dan ook niet te verenigen met het door hem gestelde gedrag;

ii) verzoeker geen asiel aanvraag in Portugal:

a) verzoeker verbleef dertig dagen in Portugal maar vroeg er geen asiel aan 'omdat het daar niet veel inhield'. Van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft;

iii) verzoeker het niet aannemelijk maakt dat hij in Angola geïsoleerd werd omwille van zijn kritische uitslatingen als journalist:

a) verzoekers verklaringen over zijn kritische publicaties zijn oppervlakkig en vaag:

- verzoeker gevraagd om een voorbeeld te geven van artikelen die hij schreef stelt hij dat hij veel artikelen met een kritische ondertoon schreef. Verzoeker dan tweemaal gevraagd om hier een concreet voorbeeld van te geven geeft hij een oppervlakkig antwoord dat het ging over "*de angst en verwachtingen van de personen, beloftes die niet werden nagekomen*". Verzoeker nogmaals aangespoord om een specifiek voorbeeld te geven stelt hij dat hij het niet kan herinneren omdat het er zo veel zijn en er al zoveel jaren voorbij zijn gegaan. Het is niet aannemelijk dat verzoeker niet één concreet voorbeeld kan geven van een kritisch artikel dat hij publiceerde aangezien hij deze job bijna vijftientig jaar deed;

- verzoeker stelt dat hij op zijn job waarheden moest veranderen. Verzoeker gevraagd wat deze waarheden inhielden en waarin hij het moest veranderen kan hij slechts een vaag voorbeeld geven van kinderen uit arme milieus, die stierven door gebrek aan medicatie. Wat verzoeker dan moest veranderen aan het artikel kan hij niet meer vertellen aangezien het over een artikel uit 2013 ging en het te moeilijk is om hem alle materies te herinneren;

- verzoeker stelt dat hij van 1997 tot 2014 voor de Nationale radio werkte, een staatsorgaan en sinds 1997 kritische publicaties maakte. Het is niet aannemelijk dat verzoeker zeventien jaar lang kritische artikelen schreef over diezelfde staat waarvoor hij werkte. Verzoeker wordt hiermee geconfronteerd en stelt dat hij dan veel vrienden had binnen de organisatie. Dit is geen verschoningsgrond;

- verzoeker opnieuw gevraagd waarom hij met zijn kritische blik nog een overplaatsing kreeg naar een andere tak van de nationale radio, stelt hij dat hij ervoor opteerde om zijn artikelen niet te publiceren als hij ze niet kritisch mocht uitbrengen. Verzoeker gevraagd of er dan überhaupt kritische publicaties van hem zijn verschenen, geeft hij slechts een vaag voorbeeld;

- verzoeker gevraagd waarom hij niet overstapte naar een clandestien en onafhankelijk persorgaan, stelt hij dat er pas onafhankelijke persorganen bestaan sinds 2018 en dat hij in 2001 al bij een clandestiene krant

aan de slag was, hetgeen verzoeker naliert te vermelden wanneer hij naar zijn werkzaamheden werd gevraagd en slechts opwerpt wanneer de dossierbehandelaar hem hier specifiek over vraagt.

- uit het voorgaande blijkt dat verzoeker zijn verklaringen aanpast naargelang de vraagstelling van de dossierbehandelaar en wanneer hij geconfronteerd wordt met hiaten in zijn verhaal, hetgeen het doorleefde karakter van zijn relaas ondermijnt.

b) verzoeker legt amper bewijzen voor van zijn job als journalist:

- de contracten die verzoeker had met de verschillende journalistieke instellingen kan hij niet voorleggen omdat het *"publieke contracten waren die gepubliceerd werden"* en *"het een systeem is waarbij men geen documenten ondertekent"*;

- verzoeker legt geen artikelen neer die hij zou geschreven hebben. Nochtans stelt hij dat de artikelen die hij schreef voor de krant O. P. te vinden zijn op het internet. Verzoeker verklaarde ook sinds 1997 deze job gedaan te hebben, waardoor het opmerkelijk is dat hij helemaal niets voorlegt;

- aan de badges die verzoeker neerlegt is het opvallend dat de kaarten zelf enorm versleten zijn, maar alle gegevens nog heel duidelijk leesbaar zijn. Dit geeft de indruk dat deze informatie later is toegevoegd met fotoshop;

c) verzoekers verklaringen over de bedreigingen die hij kreeg zijn niet aannemelijk en incoherent:

- verzoeker stelt sedert 1997, wanneer hij begon met een carrière in de journalistiek, kritische artikelen te hebben geschreven. Verzoeker dan gevraagd waarom hij pas in oktober 2018 voor het eerst bedreigingen hierover kreeg, stelt hij dat hij daarvoor reeds bedreigingen kreeg, maar ze pas reëel werden vanaf oktober 2018;

- indien verzoeker daadwerkelijk sinds de start van zijn carrière kritisch was, is het niet aannemelijk dat hij pas twintig jaar later voor het eerst bedreigd werd;

- uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoeker zijn verklaringen dus aanpast naargelang hij geconfronteerd wordt met onaannemelijkheden in zijn verhaal;

- verzoeker heeft nooit de politie geraadpleegd of klacht ingediend omwille van de bedreigingen die hij kreeg;

- bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaarde verzoeker nooit persoonlijk bedreigingen te hebben gekregen, terwijl hij op het CGVS verklaart dat hij constant bedreigd werd. Verzoeker vermeldde het niet bij de DVZ omdat hij enkel fysieke bedreigingen als rechtstreekse bedreigingen ziet, wat geen verschoningsgrond is;

iv) verzoeker geen behandeling vreest te krijgen voor zijn zichtproblematiek. Verzoeker stelt dat hij niet de juiste zorg kreeg ten tijde van Covid. Verzoeker weet echter niet of dit te maken heeft met Covid of om andere redenen. Verzoeker stelt dat hij uiteindelijk wel een behandeling kreeg, maar dat hij beroep moest doen op een privé kliniek, maar dat dit zeer duur is. Verzoeker kon dus wel beroep doen op medische bijstand in Angola. Het CGVS wijst er verder op dat een medische problematiek (en de behandeling ervan) op zich geen reden is tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Om een verblijfsrecht o.b.v. deze medische problematiek aan te vragen, dient hij hiertoe de geëigende procedure te volgen. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou zijn bevoegdheid overschrijden indien het hier uitspraak over zou doen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS, hij beklemtoont zijn profiel als journalist en zijn medische en psychische problematiek doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door verzoeker geschetste context en afgelegde verklaringen.

Wat betreft verzoekers medische en psychologische problematiek merkt de Raad in dit verband nog op dat de aangevoerde medische/psychologische problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Verzoeker is het niet eens met verweerders appreciatie aangaande zijn medische problemen doch gaat er met zijn betoog aan voorbij dat hij in casu geenszins aantoonde dat hij omwille van de aangevoerde symptomen/problemen zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontegd of opzettelijk worden

geweigerd, te meer hij - zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt -, reeds beroep heeft kunnen doen op medische bijstand in Angola.

Er kan zodoende pertinent opgemerkt worden dat voor de beoordeling van de medische problemen verzoeker gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing. Verzoeker hekelt de verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan gelet op artikel 3 van het EVRM maar de Raad dient hierbij erop te wijzen dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is aldus niet aan de orde.

Waar verzoeker middels zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota nog bijkomende documenten neerlegt ter staving van zijn werkzaamheden waaronder een kopie van zijn paspoort, een kopie van zijn journalistenkaart en enkele opiniestukken/krantenartikelen, oordeelt de Raad dat deze stukken geenszins een ander licht kunnen werpen op bovenstaande terechte weigeringsmotieven.

De Raad stipt vooreerst aan dat documenten eveneens worden meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moeten worden meegewogen in samenhang met de verklaringen van verzoeker, quod in casu.

In casu blijkt afdoende dat verzoekers verklaringen aangaande zijn profiel en problemen ongeloofwaardig zijn bevonden zoals blijkt uit de in de bestreden beslissing weergegeven motieven betreffende verzoekers oppervlakkige, vage, onaannemelijke en incoherente verklaringen.

Inzake de thans bij het verzoekschrift neergelegde stukken wijst de Raad er in de eerste plaats op dat verzoeker geen verklaring kan bieden voor het gegeven dat hij slechts nu pas voor het eerst in het kader van huidig beroep een journalistenkaart en zijn opiniestukken kan bijbrengen hoewel hij reeds in 2022 een beschermingsverzoek indiende en hier expliciet naar werd gevraagd tijdens zijn onderhoud op het CGVS (persoonlijk onderhoud, p. 12). Hoe dan ook brengt verzoeker slechts kopieën bij van zijn paspoort en deze journalistenkaart alsook de opiniestukken/krantenartikelen waardoor er hier weinig bewijswaarde aan gehecht kan worden daar ze eenvoudig geënceneerd kunnen worden en geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt geschreven en afgebeeld noch kunnen ze worden geverifieerd, te meer uit de bestreden beslissing blijkt dat photoshop niet uit te sluiten viel bij de stukken neergelegd tijdens de administratieve procedure. Hierbij is het opmerkelijk dat op de bijgebrachte journalistenkaart een geldigheidsdatum lijkt vermeld te worden van 16 september 2025 tot 16 september 2027 terwijl verzoeker stelt in 2021 te zijn gestopt met zijn werkzaamheden als journalist en hij Angola verliet in 2022 (persoonlijk onderhoud, p. 7, 13-14; Verklaring DVZ, p. 13). Daarenboven stelt de Raad vast dat er overigens geen (beëdigde) vertaling werd bijgebracht van de opiniestukken en krantenartikelen waardoor deze stukken overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 (hierna: het Procedurereglement) uit de debatten kunnen worden geweerd.

Volledigheidshalve stipt de Raad nog aan dat de door verzoeker overige neergelegde documenten op het CGVS geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Angola een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is zoals reeds aangestipt in voorliggend beroep niet aan de orde.

2.3.10. Artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag (non-refoulement) houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker is niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3.11. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 23 van de Grondwet, wijst de Raad er naast de vaststellingen inzake verzoekers medische toestand (supra) volledigheidshalve nog op dat de economische en sociale rechten vervat in artikel 23 van de Grondwet geen directe werking hebben en derhalve niet voor de rechter kunnen worden afgedwongen louter op grond van hun inschrijving in de Grondwet (RvS 3 juli 1995, nr. 54.196).

2.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU